

наймного строгъ изпълнителъ на всички те обязанности беше Самъ Императоръ. Може да бѣде, що на Негово то сърдце, по нѣкакво неясно предчувствіе, искало ся да погледне още единъ пѣтъ на Свои те вѣрны войны, които отиваха на смъртъ или побѣда, за Него и за отечество то. Но това не предосторожно излизанье, повторено още и на другій-атъ день (10-ый Февруарія) усили дѣйствиѣ то на първа та истинка; при това присоединиха ся движенія та на *артрическа та* (подагрическа та) *болѣсть* и показало ся ослабяванье въ дѣйствиѣ то въ лѣва та страна въ легки те *). Болѣсть та ся силно развиваше. Государь като започна да говѣе **) споредъ обыкновеніе то Си на първа та недѣля Великаго поста, наедно съ всичко то Августѣйше Свое Домочадіе, неможе да продѣлжи. Въ пятокъ на 11-ый Февруарія, Той беше принужденъ да легне въ постилка — и вечъ не встаета. Но и въ това положеніе не прекъсваше, колко то Му беше възможно, Свои те трудове по дѣла та на управленіе то: Той умираше на Тронъ-атъ. На 17-ый Февруарія опасность та ся толко велика и очевидна показа, що то доктори те, кои то беха при Государя, рѣшиха ся да кажатъ за ради нея Наслѣднику Престола. Но единъ отъ доктори те още не преставаше да ся надѣе. Но предъ вечеръ та на тоя день изчезна и тая послѣдня луча на надежда та, и пораженный-атъ отъ ужасно то извѣстіе

*) Русска рѣчь, болѣсть въ една часть тѣлесна въ гърды те.

**) Да пости.